ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JEAN DE KERLEEG

Ο ΦΟΝΙΑΣ

Βρίσκομαι δυό μήνες τώρα στη φυλακή... Μ' ἔχουν καταδικάσει ὡς φονιά... Ναί, ἐγώ, ἕνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν πείραξε κανένα ὡς τώρα, ἐγώ σκότωσα! Ναί... Μὰ σκότωσα χωρὶς νὰ τὸ θέλω. Ἤταν μιὰ στιγμὴ ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ κάνω διαφορετικά. Καὶ τώρα;... Ἂν καὶ λυπᾶμαι πολὺ γιὰ τὸ ἀνεπανόρθωτο κακὸ ποὺ ἔκανα, πάλι δὲν μπορῶ νὰ δώσω ἄδικο στὸν ἑαυτό μου.

Γιατί μοῦ πῆραν καὶ μοῦ σκότωσαν τὸ μόνο πρόσωπο ποὺ ἀγαποῦσα σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Τὸ μόνο πρόσωπο ποὺ μ' ἀγαποῦσε... Καὶ τώρα δὲν ἔχω κανένα, κανένα στὸν κόσμο... Τώρα πεῖα εἶμαι ὁλομόναχος. Καὶ εἶμαι φυλακισμένος!...

Ἡ Τύχη μὲ κατάτρεξε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ζωῆς μου ἀκόμα. Ἀπὸ μικρὸ παιδὶ ἤμουνα ὀρφανός. Ὑστερα ἔχασα τὸν μόνο μου ἀδελφὸ ποὺ εἶχα. Κι' ἔπειτα τὴ μόνη γυναίκα ποὺ μ' ἀγάπησε στὴ ζωή μου. Ἠθέλανε μαζὺ μὲ τὸ πρῶτο μας παιδὶ ποὺ ἔφερε στὸν κόσμο. Κι' ἔτσι, χτυπημένος ἀπὸ τόσους θανάτους, ἤμουνα ἔρημος σ' αὐτὴ τὴ γῆ. Μὰ δὲν ἤμουν καὶ τόσο μονος, σὰν τώρα. Γιατί εἶχα τὸ Φλαμπό, τὸ πιστό μου σκυλί. Αὐτὸ τὸ ζῶο μὲ παρηγοροῦσε, ἄπως δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μὲ παρηγορήσει κανένας ἄνθρωπος στὸν κόσμο. Ἔκλαιγε μαζύ μου ὅταν μακρολογοῦσα τοὺς ἀγαπημένους μου νεκρούς. Ἔχει πεῖ τα δάκρυά μου, καθὼς ἔτρεχαν ἐπάνω στὸ πρόσωπό μου καὶ στὰ χέρια μου. Κι' ὕστερα... Θεέ μου, δὲν μὲ κενήγησε μόνο ὁ θάνατος, μὰ καὶ ἡ φτώχια. Ἡ φτώχεια, τὸ τρομερὸ αὐτὸ στοιχεῖο! Ἤμουν ἄτυχος σ' ὅλα. Μολονότι εἶχα ὅλη τὴ διάθεσι νὰ ἐργαστῶ τίμια κι' εὐσυνειδήτα, ποτὲ δὲν εὕρισκα μιὰ δουλειὰ ἱκανοποιητική. Ἴσως νὰ φταίη γι' αὐτὸ τὸ θλιμμένο μου πρόσωπο, τὸ ταπεινὸ καὶ δειλό μου ὕφος. Γιατί ἡ δυστυχία ἔχει σφραγίσει ἀνεξάλειπτα τὸ πρόσωπό μου μὲ τὴν τραγική της σφραγίδα. Κι' ὁ κόσμος δὲν ἀγαπᾶει τοὺς δυστυχισμένους. Κι' ἐγώ... ἐγώ, δὲν μπόρεσα ποτὲ νὰ κρύψω κάτω ἀπὸ καμμιὰ προσωπίδα τὴν ἔκφρασι τῆς ὀδύνης μου...

Ἔτσι ὁ Φλαμπὸ ἔχει νηστέψει καὶ ὑποφέρει πολλὲς φορὲς μαζύ μου. Καὶ στὸν πόλεμο ἀκόμα τὸν εἶχα πάρει μαζύ μου. Ἀχριστνοῦσε μέσα στὰ χαρακώματα ὅταν μποροῦσα νὰ κοιμηθῶ λίγο. Κι' ὅλοι οἱ στρατιῶτες τὸν ἀγαποῦσαν. Ἤταν ἡ παρηγοριά μας καὶ ἡ συντροφιά μας.

Ἀχ, Φλαμπό, πιστέ μου, μοναδικέ μου φίλε!...

Τοῦ ἔλεγα τὰ βάσανά μου κι' αὐτὸς μὲ κύτταζε μέσα στὰ μάτια, μὲ μιὰ ἔκφρασι ἐντελῶς ἀνθρώπινη. Καὶ λένε ὕστερα, ὅτι τὰ ζῶα δὲν ἔχουν ψυχή.

Κι' ὅταν κάποτε πήγαιναν καλύτερα ἡ δουλειές μου καὶ μποροῦσα ν' ἀγοράσω τροφὴ λίγο πιὸ καλή, μὲ τί χαρὰ τὴ μοιραζόμουνα μαζὺ μὲ τὸ καλό, τὸ λατρευτό μου σκυλί!...

Ἀχ, ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι δὲν ξέρουμε τί λέμε κομμὰ φορά... Λέμε: «Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε σκληρός, ἔχει σκυλίσια καρδιά!» Ἢ λέμε: —«Ἡ κακὴ σκύλα!», ὅταν θέλουμε νὰ βρίσουμε κανένα. Ἐγὼ νομίζω, ὅτι θα ἔπρεπε νὰ λέμε γιὰ ἕνα σκύλο ὅταν δὲν εἶνε καλός: —«Εἶνε κακός, σὰν ἄνθρωπος». Ἂν καὶ δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχη σκύλος τόσο κακός...

Ἀχ, καλέ μου κι' ἀξέχαστε, Φλαμπό!... Θὰ σὲ κλαίω μὲ ὅσα δάκρυα μοῦ μένουν ἀκόμα. Δὲν ἤσουν ἀπὸ τὰ ὡραῖα, κομψὰ σκυλιὰ τῆς μόδας. Ἤσουν ἕνας συνηθισμένος σκύλος, μὲ κοκκινωπὸ τρίχωμα. Ἀλλὰ εἶχες μιὰ ψυχή... μια ψυχὴ γεμάτη πίστι, στοργή, ἀφοσίωσι.

Ἀλλοίμονο, ἡ Μοῖρα φαίνεται φθόνησε τὴ μόνη χαρά, τὴ μόνη παρηγοριὰ τῆς ζωῆς μου.

Στὸ δρόμο ποὺ βρίσκεται τὸ φτωχικὸ σπιτάκι μου, χτίσανε, κάμποσο καιρὸ πρίν, ἕνα μεγάλο χτίριο. Αὐτὸ τὸ χτίριο ἔγινε, πρὸ ὀλίγων μηνῶν κλινική.

Μιὰ μέρα, ἐνῶ στεκόμουν στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου καὶ ἤταν κοντά μου κι' ὁ Φλαμπό, κάποιος γιατρὸς ἀπ' τὴν κλινική, μὲ μιὰ ἄσπρη μπλούζα, ἄρχισε νὰ φωνάζη τὸ Φλαμπὸ νὰ πάη κοντά του. Τὸ καϊμένο τὸ ζῶο, κούνησε τότε τὴν οὐρά του, ἔτσι ὅπως συνηθίζουν τὰ σκυλιὰ νὰ ἐκφράζουν τὴ φιλία τους στοὺς ἀνθρώπους. Ἐγὼ νόμισα ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος μὲ τὴν ἄσπρη μπλούζα ἀγαποῦσε τὸ Φλαμπό, πὼς θὰ τὸν τάΐζε ἴσως ὅταν ἔλειπα στὴν ἐργασία μου.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν ὁ Φλαμπὸ τοῦ κουνοῦσε τώρα τὴν οὐρά του... Καὶ μιὰ ἄλλη μέρα πάλι εἶδα τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο τῆς κλινικῆς νὰ χαϊδεύη τὸν Φλαμπό. Ἐγὼ καμάρωνα σὰν ἕνας πατέρας ποὺ τοῦ χαϊδεύουν τὸ παιδί. Ἀλλοίμονο!... Δὲν μποροῦσα νὰ μαντέψω τίποτε.

Ὅταν —ὄχ, Θεέ μου,— ἕνα μεσημέρι γύρισα στὸ σπίτι μου καὶ δὲν βρῆκα ἐκεῖ τὸν Φλαμπό. Τὸν ζήτησα παντοῦ. Τὸν ρώτησα τὶς γειτόνισσες. Τί ἔγινε ὁ Φλαμπό; Γιατί δὲν ἔτρεξε, ὅπως πάντα, στὸ δρόμο νὰ μὲ προϋπαντήση; Μήπως ἔπαθε τίποτε; Μήπως τὸν πάτησε κανένα αὐτοκίνητο;

Τότε μιὰ γειτόνισσα μοῦ ἀπάντησε:

—Τὸ σκύλο σας ζητᾶτε; Τὸν πήρανε πάνω στὴν κλινική.

Ἀνέβηκα ἀμέσως στὴν κλινική. Δεν ἤξερα ποῦ τὸν πῆγαν, σὲ ποιὸ διαμέρισμα τῆς κλινικῆς. Φώναξα: —«Φλαμπό!... Φλαμπό!...». Κι' ἄξαφνα, ἄξαφνα ἄκουσα ἕνα τρομερὸ οὐρλιασμα, γεμάτο ἀγωνία, παράπονο, φρίκη...

Ἔτρεξα ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος, ἀπ' τὸ ὁποῖον ἀκούστηκε αὐτὸ τὸ τρομερὸ οὐρλιαχτό. Ἤταν μιὰ σάλα μεγάλη, ποὺ μύριζε φάρμακα. Στὴ μέση ἕνα μεγάλο τραπέζι. Γύρω σ' αὐτὸ πολλοὶ γιατροὶ μὲ ἄσπρες μπλούζες. Ἐπάνω στὸ τραπέζι ὁ Φλαμπό. Μὰ πῶς; Θεέ μου, πῶς;...

Δὲν βάσταξα πειὰ καὶ φώναξα, οφίγγοντας τὶς γροθιές μου...

Κατασπαραγμένος, μέσα στὰ αἵματα!... Δυὸ γιατροὶ τὸν κρατοῦσαν κι' ἕνας τρίτος τοῦ ἔκοβε μ' ἕνα μαχαίρι τὰ πλευρά. Ναί, τὸν ἔκοβε ἔτσι, ὁλοζώντανο!...

Τὸν γνώρισα ἀμέσως αὐτὸ τὸ γιατρό. Ἤταν ἐκεῖνος ποὺ φώναζε καὶ χάϊδευε τὸ Φλαμπό. Μοῦ ἦρθε τότε σὰν τρέλλα. Κατάλαβα... Τὸ δυστυχισμένο μου σκυλὶ χρησίμευε γιὰ ἐπιστημονικὲς παρατηρήσεις. Γιατί ὁ γιατρός, ποὺ τοῦ ἄνοιγε τὰ πλευρά, ἔλεγε, ὅλο ἔλεγε στοὺς ἄλλους....

—Φλαμπό!... Φλαμπό!..., φώναξα σὰν τρελλός.

Τὸ δυστυχισμένο ζῶο ἀντελήφθη τὴν παρουσία μου. Μεσα στὴν ἀγωνία του, γνώρισε τὴ φωνή μου καὶ γύρισε τὰ μάτια του πρὸς ἐμένα. Ἄχ, δὲ θὰ ξεχάσω ποτὲ τὸ βλέμμα του ἐκεῖνο. Τί βλέμμα, γεμάτο ὀδύνη, παράπονο, ἱκεσία!... Μοῦ φάνηκε πὼς μὲ τὴ ματιά του ἐκείνη μοῦ ἔλεγε:

—«Μὰ τί κακὸ ἔκανα λοιπὸν γιὰ νὰ μὲ σπαράζουν ἔτσι, ζωντανό; Γιατί, γιατί νὰ μὲ βασανίζουν ἔτσι, οἱ ἄνθρωποι, ποὺ τοὺς ἀγαποῦσα τόσο;...».

Τότε δὲ βάσταξα πειὰ καὶ φώναξα, σφίγγοντας τὶς γροθιές μου:

—Γρήγορα, ἀφῆστε το τὸ σκυλί! Εἶνε δικό μου, εἶνε ὅ,τι μοῦ μένει στὸν κόσμο...

Ἕνας γιατρὸς θέλησε νὰ μὲ βγάλη ἔξω. Κι' ἐκεῖνος ποὺ ἔσχιζε τὸ Φλαμπό, σὰν νὰ μὴν ἤμουν ἐγὼ ἐκεῖ μέσα, ἔδωσε ἀκόμα μιὰ μαχαιριὰ στὰ πλευρὰ τοῦ φτωχοῦ ζῶου. Ἐκεῖνο τινάχτηκε μ' ἕνα τρομερὸ σπασμὸ κι' οὐρλιαξε ἄγρια...

Καὶ τότε ἐγώ, μὴ μπορώντας πειὰ νὰ κρατηθῶ, ἔβγαλα ἀπ' τὴν τσέπη μου τὸ πιστόλι μου, ποὺ τὄχα πάντα μαζύ μου —γιατί κάποτε γυρνοῦσα ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ— καί, πρὶν προφτάσουν νὰ μ' ἐμποδίσουν οἱ ἄλλοι γιατροί, σκότωσα ἐκεῖνον ποὺ βασάνιζε τὸ Φλαμπό μου...

Ἔπειτα μὲ συνέλαβαν, μὲ δίκασαν, μὲ καταδίκασαν, μ' ἔφεραν ἐδῶ....

Θεέ μου!... Θὰ ἤμουν λιγώτερο δυστυχισμένος ἴσως, ἂν πρόφταινα νὰ πάρω στὴν ἀγκαλιά μου τὸ Φλαμπό, ἔτσι κατασπαραγμένο καὶ καταματωμένο ἄπως ἦταν, καὶ νὰ τὸν φιλήσω, καὶ νὰ τοῦ πῶ δυὸ λόγια παρηγορητικὰ ποὺ θὰ τὰ ἔννοιωθε, ὅπως κάθε τι ποὺ τοῦ ἔλεγα... Ναί, ἤθελα νὰ πεθάνη μέσα στὴν ἀγκαλιά μου.

Μὰ δὲν πρόφτασα... Δὲν πρόφτασα...

Κι' ἔτσι ἀτόμεινα ἔρημος στὸν κόσμο, ἔτσι ἔγινα φονιάς, ἔτσι πεθαίνω τώρα ἀπελπισμένος, μέσα στὸ ἀνήλιο καὶ ὑγρὸ κελλὶ τῆς φυλακῆς μου...

ΛΑΣΤΕΙΑ

Μεταξὺ φίλων:

—Καὶ τί ἔκαμες, δυστυχισμένε, ὅταν σ' ἔπιασε ὁ ράφτης μαζὺ μὲ τὴν κόρη του;

—Ταράχτηκα τόσο πολύ, ὥστε ἔβγαλα ἀμέσως καὶ τοῦ πλήρωσα τὸ λογαριασμό!